

Školní rok 1905-6 začal dne 15. září 1905 a skončil 14. července 1906.

Dne 17. září 1905 byl pro Lhotu slavnostním ovšem a zúčastněným panovníkem, protož byla posvěcena a otevřena nová škola ve Lhotě. O 2. hodinu dopoledne vyšel proud slušiček a zástupců lidu, vstříc ověřiteli vof. P. Václavu Kaxlerovi děkanu z Kamenice, jež uvítala s kyžlí v rukou žákyně Kristina Jolmalová z č. 6.

Před krásně ozdobenou budovou školní uvítal občany obnací i předsední obci, jakož i zástupce okresní školní rady okresního komitatu p. Hugo Kubáta a přítomné učitelstvo řídící učitel Josef Vrzák, pracující pod jeho správu škola ve Lhotě našel. Poté promluvil o důležitosti školy a vyzdvihl význam nápisu na škole: "Škola mě štěší", jež má škola ve svém prvním. Potom promluvil srdečně k žákům a k řídicím učitel p. Václavu Kaxlerovi, vyzdvihl jež k vytvoření práce a přál mu všech zdaru. Konečně promluvil objemně k místním občanům tak že mnohé oko zaslzelo.

Starosta obce p. Jan Válek č. 9 požádal of. děkana aby ohlédl k tomu posvětil a provedl hlasu svého

na školní náležitosti - věcem a otevření školy

k modlitbě, by tak vše komunně bylo šťastným a obřadům výsledkem.

Do vykonaných obřadůch před školou, vysvěcena jest učebna, kde austryjský pán učitel školivě k lidu promluvil, vybíraje místní občany, aby byli obřadům přáteli své školy a učitelstvu.

Ke konci zapírána píseň „Svatý Václave věrnost české zemi“ a křátkyně Anna Dvůřáková č. 7 přednášela ap. děkanovi za vysvěcení školy. (Ono ještě žije v Lhote.)

Starosta obec vderždáváje klíč budovy j. učitelů proti jej aby byl v r. domě tom obřadům hospodářem a všem psělým vychovatelem a učitelem.

Pan učitel ujišťuje, že oddá se práci schůlí a žádá bratru přátele ke škole.

Celým shrnujícím zápisem velebně píseň „Kde smutek můj“.

Klíčem učitel prohlasuje starostu za ukončenou a děkuje všem účastníkům.

V den slavnosti byly všechny domy ozdobeny prapery a každý kon účastnil se této slavnosti; zejména a pacidem mladosti vracel se do své obce, vřady slavnosti Lhota, vesnička tak malá (16 učel) svátek tak veliký.

Ja jsem byl také prvním žákem v nové škole.

První rok jsem začal obcovat s obřady. Již jest to 65 let.

Po přechodu školy měla vypělá mládež u Šteflů č. 8
přilehlou kábaru. Dříve tam tancovali často. Šelal tam
Klonda z Rodinova na brusle a ještě dva muzikanti na
plechové nástroje. Dlouhý starší p. Houser školu prokopal lehké
jotnu věžičku u kapličky. Předtím byl žvrn na dřevěné
věžičce. Zrušili kovářovy Markovi a za n. měli pole
u Brožových říka se mu zrušička.

Vr. 1905 byl starostou obce stále Jan Valdek ze Lhoty č. 9.

Roku 1906 zvolen starostou Josef Bednař, Lázeňice č. 10.

V roce 1908 dne 27. dubna zavraženy pro kapličkou v
Lázeňicích tři lípy, které jnu tam stávaly. Záhuby je
žákyně Anna Dvořáková č. 7, Kristina Valková č. 9
a Marie Ratajová č. 3. Je to již 63 roky.

V roce 1909 zvolen starostou Antonín Malý č. 1 ze Lhoty.
V tomto roce byla ve škole ve Lhotě 24 žáků.

V roce 1910 založil p. učitel Křížal pro kovárnu vrbornu.
Oni pět poků stávala Ljnost prutu ale jntm vylynula.
V tomto roce byla seikání lidu. Ve Lhotě bylo 116 lidí a
v Lázeňicích 244. Ve škole ve Lhotě bylo 26 žáků.

V roce 1911 byl stále starostou Antonín Malý č. 1. Ve škole 22 žáků.

V roce 1912 v neděli 7. ledna ve 2 hodiny odpoledne rozprskala
se velká bouře jako v létě. Blesky se křižovaly a silně búrlo.
Děť vyobratně přišla a obrátěmi byla oměhová surš.

V roce 1913 jest ve škole ve Lhotě 27 žáků. Žákyně Kateřina
Brožová zemřela na záneš slepětr škova.

Tělu m. byly velké vojenské manévry.

V roce 1914 dne 28 června byli zavražděni v Loraževě

arcivévoda František Ferdinand a paní
vévra kněžna Žofie z Hohenbergu.

Dne 26. července vyhlášena byla mobilisace a tím
začala první světová válka. Bylo to v neděli a
v Klamence byla prou. Všichni ze vsi bylo na prou
nikdo nic nedělat až se stal poplach, začali vyřezávat
mobilizační vyhlášky v nichž se vyzývalo aby muži
vstali ihned mobilizovali. Z vsi už nebylo nic a
všichni šli ihned domů. Do vsi také přijel kočár a
vylepil vyhlášku. Nijak si hned prac k tomu šli co to
ať je. A ona válka. Muži kteří ihned museli jít
tak se pakovali. Byli to: Antonín Brož č. 17,
Jan Šlepl č. 8, František Šlepl č. 8, Antonín Šlepl č. 8,
Antonín Pešek č. 6, Josef Dolual č. 5, Karel Dolual č. 5,
František Dolual č. 14, Jan Řezka č. 1, a prodeji
rukavů: ^{Antonín Šlepl č. 2} Petr Řezka č. 1, Petr Marek č. 11, Ludvík Marek č. 11,
Tomáš Valek č. 9, Petr Dolual č. 5, Tomáš Dolual č. 4,
František Rataj č. 3, Petr Dolual č. 4, Antonín Řezka č. 1,
Petr Rataj č. 12 a poslední v r. 1917 jsem pakoval já
Antonín Dolual č. 5. A válka rušila v nebytové
místě. Už bylo 17 let. V Chebu jsem pracoval 4 měsíce
dělostřelecký výcvik a už jsme jeli na italskou frontu.
Něpříteli nikomu na světě aby pracoval hůz válečné.
Co dovede válka nikdo v civilu si nikdy nepřestaví.
Ty zrušené a vypálené vesnice které jsem viděl a co tomu
předcházel to nikdo nemí. Tak jak to dnes ukazuje
letem ze druhé války, jsme prožívali. Byly to gramaři a
ve prázdné šrapnelu, ty žluté země letící do vzduchu

to bylo okrouženi živců v každé chvíli. Vždyť jsem, ale jen jednou skoro tak na kilometrovou vzdálenost uštkal na bodáky. To je něco hrůzného. Byli jsme špič, byli jsme na jisté práci a v tom slyšíme veliký křik a vidíme jak dvě řady vyška se k sobě proti sobě a tvorným řevem. Škělba nebyla jen proti sobě na přání pušky. Pak se obě řady klonily a začal boj muže proti muži. Slyšíme ale na me nečekali jak to vypadne a utkali sme a toho stanovité. To jen tak malý jsem se zúčastnil k té válce obě. Když se mělo všechno vysad na to by nestavěla tato kniha. A ještě když již o té válce jsem začal musím napsat toho a naší verze se nevrátil.

František Štefl starší asi 26 roků, zůstal na rubeš fronty.

František Rataj č. 3. starší 18 roků, padl na rubeš fronty.

Petr Řezka č. 1. starší asi 19 roků, padl na rubeš fronty.

Petr Rataj č. 12. starší asi 19 roků, padl na rubeš fronty.

Lucovík Štefánek č. 11. starší asi 19 roků, padl na rubeš fronty.

Petr Štefánek č. 11. starší asi 23 roků, přejel br v Rubeš vltak.

Někteří byli i vyčerpáni zranění ale po vyčerpání museli znovu na fronty. Jan Štefl ten byl těžce zraněn a ten byl po vyčerpání propuštěn - ale následky měl až na smrti.

Je to ale od naší verze nevědecké, že tímto padlým mužům, že aspru pamětní deska na nich by je měl jmenovat byla vryta, nebyla věnována. Dnes si na to nikdo nezpomene. To jsem napsal k mé moci.

Ještě se pracuje a šetr náleze zminim ale teď
budou patřít už i o nové škole.

V roce 1916 byla ve škole ve Lhotě 29 žáků. Pan učitel
převáděl mupisovici a gramotou. Po celou válku byl
starostou obce Lhotka - Lásevice Jan Kubiček ze Lhoty J. F.
Starostem byl Kacišník od vojny. Byl také voják.

Roku 1916 dne 21. listopadu zemřel ve věku
86 let čestný Paulišek Josef první ve Vědci.

Dne 22. listopadu 1916 nastoupil císař a
král Karel první.

Dne 6. a 7. dubna 1917 napadla velká sprška
sněhu. Dne 20. srpna 1917 vzal erar medicíny
diakty od trnovské na válečné účely.

Žnu se zkrátil. Měl se také odvádět.

Dne 31 srpna 1918 správu služby na škole Václav
Kauzler. Ve Lhotě učila Katerina Lukšová.

Od 1. března 1919 ustanoven ve Lhotě p. učitel
Jan Jirsa. Pan učitel Jirsa se stěžuje, že škola
je pro odchodu n. Kauzlera ve velmi špatném stavu.
Roku 1918 dne 28. října byl ustanoven starý česko-
slovenský. Rakousko bylo zrušeno. Toho dne ujal
se v Praze vlády národní výbor. Dne 21. prosince 1918
vraťil se on Prahy T. G. Masaryk zvolený první
prezident československé republiky.

Výnosem ze dne 20. srpna 1920 zemským správním
výborem stavá se škola ve Lhotě samostatnou.

Škole dříve patřela pod správu školy ve Lásevicích.

Roku 1920-21 zvoleni pro místní školu pánové:
Antonín Matyáš, Lhota č. 2, Antonín Brož Lhota č. 17,
a Jan Jirsa správce školy.

Rok 1921-22. učitel: Pán Matyáš Karelle mučík
z Kůřetova č. 9 obdržel peníze v lese Kloboučku za
Pravíkovec. Když vyvrátil peníze našel dvacet
zlatých mincí. Po ohlášení četnickům našli ještě
456 kusů zlatých mincí. Které měl nárok na
polovinu a majitel pozemku také na polovinu pokladu.
Jako to opravila měřina.

Dne 29. srpna 1919 začala se stavět síluice ze Lhoty
do Láunovic. Stavbu prováděl František Hanzálek
místní zednický. Stavěl, že stavbu provede až na
hranici Měšanova za 111.000 Kč. Pro vyší mzdy byl
musem několikrát stavbu zastavil, protože nebylo peněz.
Když si obec Lhota přezkoumala na likvidaci stavby
byla musem okresní správní komise zvýšila nevyčíslený
obnos na 153.000 Kč. Musem méně června 1922
byla síluice pro vyčerpání peněz ukončena ve Lhotě
na konci vesnice. Když bude zbytek obstarán není
znamen. (Není zpráva o stavbě. Měřína byla třikrát pořízena.)

Roku 1923 byla zvolena správce školy pokladník Kampačický.

Roku 1924 nařídila Zemská škola pánové šelmu v poměrech
školy ve Lhotě. Přičemž Loto Koučovo za účelem zrušení
školy ve Lhotě. Místní škola pánové a okresní škola

vybrali protestovali proti zavření školy a zrušení
školské rady od zrušení školy upustila.

~~První~~ Za působení učitele Jana Jirky v Lhotě pronajalo
si několik osobami smutku ve Lhotě. Členy této skupiny
byli: Jan Jirka správce školy, Antonín Malý Lhotě č. 2.
Antonín Pelešek č. 6, Malý Rěčka č. 1. a Frankův
Fiala č. 15. Ve sporu se prováděly práce. Například jednomu
příkazu k jejímu myšlení. Frankův Fiala si vyšel do
revnu do lesa za pausky vyběh. Bez kávozy pakru záclon
ven ušel. A tam někde spatřil kurnu a začal pro ni
střílet. Kurna běžela ze stromu na strom a Fiala pořád
střílel. Tam učitel vyspěchne první děti ze školy a vyjde za
nimi před školu. V tom padne rána a struka a za chvíli
tam odvě. Co to je myslí si J. Jirka. A v tom tam rána.
Již neměškav, oběkl se vzal pušku, pakony a hajdu do
lesa. A tam slyší rány. Tak prolehl ram Fialu v lese našel
jak běhá od stromu ke stromu a pořád mluví nahlu.
Fiala ex tu mluví, ptá se Jan učitel. Ale Fiala nic, jako by
neslyšel. Jirka se ho ptá znovu na ex střílel. Jirka se
něco vyjel. Kurna je lody. A tak začali provádět
kurnu společně a přiváží se jim je kurně sestřelit.
Práci je a stálo za ní 300 Kč. Kurn stálo peníze neruší
již ale Fiala ani špatně neprobídl. On se to nemělo tak
napravit jako to bylo když J. Jirka vypravoval. Bylo to legrační.

Roku 1924 dne 26. března odchází j. učitel J. Jirka ze Lhoty.
Rok 1924-25 jeť přičten na školu za učitele Jan Krenčíka.
Opět měla být zrušena škola ve Lhotě ale na protest místní
školské rady a zříteř senátora Douška a klubu republikánských
prohance od zrušení upustěno. Velikou zásluhu při tomto

školní měl opět bývalý p. učitel Jan Jirsa v Melanově
nebt' prodem učencům velm' prospěl zdejší škole.

Rok 1925-26 nastoupil na zdejší školu dne 1. září 1925
p. učitel Karel Tušma. Po jeho vojenské službě zastupil
ho p. učitel Oldřich Šimek. Ten byl ortodoxní a na zřetel
skročil k Dohalovým č. 5.

Roku 1927 založena v obci obecni knihovna. Douda nebyla.
Knihovna jest starožitná, dne ale za staré větve všechny
knihy staré se muselo vyřadit. Bylo to rosmě pekné čtení.

V roce 1928 schválili uspořádat divadlo.

V roce 1929 byly velké mrazy od 18.-28. února. Bylo až -42°C a
postr se ve školách nezdržoval. První mrazy, poprvé
a se studeným zmrázala voda. Dne 25. července 1929 ve
bí hodiny odpředne při srážení dříví Jaroslavem a jeho mla-
dším bratrem Janem Kubičkem zabit byl 16 letý Jan Kubiček
na kterého se převrátil vůz malozemný táhající ve směr.

Na památku jest tam postavený kříž v jejích lese.

Škola se leží 50 m od kříže ke vsi. Jaroslav otal v pravo
a náhodou tam někde byli v lese Melanovští mluví a přišly
vlasti toho příbětli a smrkli Janu vyprostili ale už
byl mrtvý. Jak to odpovídali tomu že už nepamatují.
V prosinci 1929 onemocněl Otašův kásterem. Příjmový chirurg
šťastně se již jistou dák ležel na operačním stole. Ale v tom
začal krůčkový obpat. Byl to Jan Matyáš č. 2.

V roce 1930 při sčítání lidu bylo ve Lhotě 93 lidí.

V roce 1932 byla stavěna a zavedena ve Lhotě elektrika
pro kterou byli a o níž usilovali občané. Lhotka ještě nebyla
ve stavebním programu ale stavěna na úkor obce Mkosovce
která následkem finančních poměrů stavbu odíkla.

Průprce na elektriku je 17.000 Kč který bude uhraděn 40% subvencí. Podíl občanů z toho je 60 Kč a ostatní se křeje vyřizováním. Elektrika - to je velká práce v zemědělství. A já opět se musím vrátit o peníze před zavazadlem elektriky. Ještě já jsem měl pušův mlátičku u Řezků. Čtyři muži měli, jeden držal v mlátičce a jeden ^{mu} šel a tak dále. To byla práce, včetně čtyř byli přece jako kůže když se přestalo. Přestávky byly časté než by to mohl nevydržet člověk. A on se namáhal cepama. To k ženatému opatru ve Štítěm jsem chvil přinášal mlátičku cepama. A když měl pušův mlátičku. Doma už sure měli žentur. V tom se byly vely a ve střeše přes postel se luže mlátička. To už bylo podstatnější. Řezanka pro obyvky se dělala ručně pušův řezáčkem. Jeden nebo dva muži obě měli kličku a jeden držal v strlice a tam byl ještě šlapadla a na to šlapal a tím přinášal takové luže řezáčkem. Když už byli opatru velký tak vřídily řezáčkem na žentur a držela se řezanka ženturem. A tak to bylo v každém baráku. Ale máj otec říkával, že obna dělali řezanku na strlici. To je strlice, jeden muž držal si v strlici jedním rukou poprostěval slámu a na krají druhou rukou měl řezanku. Říkal, že jeden musel stále držet jen řezanku. (Když se to měl tak začít dít, to by nebyl v žádném ani ani jeden člověk, včetně by utekli a já bych utekl taky (pro jistotu.) A ještě napíši že v okrese venovickém bylo elektrika dříve už u nás. Jednu jsem šel na Žitovnice a ve Štítěm okolo Šestovic. Přijdu ke strlici a tam už se mláti elektriku. Tak jsem chvíli postuchal a myslil si to je ale podstatní. Vlasta zavěsila, nikdo nechtěl jít v žentur a mlátička jen hůl.

Jednou jsme měli schůzi občanů jak a komu zadat
a jak provádět instalaci elektriky pro osvětlení. Někteří
byli tuhé až v jedné chvíli Jan Válek z c. 9 pokračuje:
Dávajme si vedení silnější což bychom si prodeji
křídli mlátičky čistíčky. Já jsem si v duchu myslil, já
bychom jsme si mohli koupit mlátičky vytrákové aby se
nemusely odstraňovat. Ten náhor p. talka byl velice
smutný. Já jsem byl první kdo si čistíčku koupil a to
stejnou mají i nyní odhromady. Koupili jsme starší v
Jarnově. A za měřáky pro měřičku stromů všichni.
To bylo pro nás. Elektrikace byla v roce 1932 ukončena.
Já tak píši napomínky co se v obci za každého učitele
důležitější a náležitě přiblížilo.

V roce 1933 v červenci vyhláše Pokuskový úpád
v Praze aby obec vyjednávala o kříži lesu ze
zábrna velkostatek Kamenice 1/2. lesníci v kotlastu
obce Lhoty se objemě 12 ha. Dobrá vyjednávána
nebyla. Obec platila za 1 ha 2000 Kč. usnesení zastav
R. porokumti.

V roce 1934 zadal p. učitel Karel Tůma oh. Podivova
kamu byl přelžen a porokumil 1. července 1934. Vě Lhotě byl 8 let.
Byl to učitel ac. mlouky' velice moudrý, husovský, ve škole
si s dětmi dobře rozuměl a děti to měli rádi. Při přechu'
elektriky dobře pracil. Byl to učitel na vesnici zrozený
a vesnici rozuměl. Poslibr to ve Lhotě velké, proinné, mostěší.
Koupil mu zde prozřený syn ^{čirý} ještě malý. Ten učitel Tůma
nikdy se nechtěl, oh každého člověka šel na besedu.
Bolížel brzy zemřel. Když byl ve Lhotě také stáel s občejšími
myšlívci. Co jsem se s ním já nacházel pro polič.

ta ještě musím napravit jednu smutnou příhodu
 za jeho působení ve Lhotě. Jednou v neděli
 vyprledne a byl to dne 7. ledna 1934 byl u nás
 na besedě asi tak okolo 10. hodin. Potom šel domů
 a jak potom vypadal byl u nich ve škole nějaký
 šulák. Chlapík nepřijemný - žebroal. Ten učitel mu
 dal kníku. Chlap se sebral a prale zjištění šel přim
 ok Rodinova. Tam obešel asi tři stavení u jednoho
 přestavil teras v zahradě a dal se cestu ke Štance.
 Na silnici se ještě pohnul zatačka když se jelo ke
 Lhotě na silnici, potkal z Rodinova pana Urbánka.
 Byl krejčí, již starší asi 60 let muž statný ale tuč
 nemovit. Ten chlapec se ho vyptával kde byl a co
 tam dělal. P. Urbánek všechno mu povídal, že byl
 v Žirovici v záložně a že si nechal připravit útoky
 na knížce. To knížku obří se přešel, p. Urbánek už měl
 na silnici ale šel se cestu nahoru lesem. Ta cesta je
 tam obvedena. Chlap zasedl na lesa a lesem p. Urbánkem
 nadběhl a nahore se zase potkali. A tam už na p. Urbánkem
 chlel fousky a spráskav knížku. On mu to nechtěl doč
 a tak ten vyfakl revolver a omř. Revolver byl stejný se když
 chlel Urbánek střelil tak mu selával. Střelba mu
 rána ^{střelba 3 rány střelne} byla a on p. Urbánkem prchal a ten začal utíkat.
 A on za ním a začal ho bodat ^{4 rány bodane} tím ^{nožem} ok krku. A to
 tak obubr až p. Urbánek klesl mrtvý. Potom ho obrod se
 zastál za husté oměky. Na místě zůstale velká kátka
 krve. Vyprledne šel ze Žirovice řekně uctas, ote ani
 šel, protože, ok Rodinova se nakupem a dal se také
 na cestu ze silnice nahoru. Přijel nahoru a tam vze

o praporek a plynulý onědřel jeho muk Derwys. Kulička v Rodinově

veliké kalviště krve. Více nespravedlival nic. Šel až
 do Trounova a neví, jak již ke komu začal prvé a tam
 hned vyprávěl, že tam a tady jest více krve, že tam musel
 někdo ani zastřelit nějakého duce. Když se p. Urbánka
 nemohl, tak mu šli naproti a už to bylo prodeřiče!

Přišli na to krvoavé místo, (on totiž byl opilý, to samé seformel
 neposlal.) a začali místo prohlížet. A ušli p. Urbánka za
 smrtí nějakého. Tak hned četnický a ti nemohli a začali
 říkají, že p. Urbánka zabil. On se bránil, že to
 nemohl. Ale byl zavřený někde daleko. A četníci velmi
 vyšetřovali a zjistili, že byl nějaký chlap ve tv a potom se
 přestřel s nimi a zabíjel a šel to tam. Ale nikdo nemohl
 dát popis. On se to přemýšlel, máš tam učitel Půma a ten měl
 četnickým podobný popis toho muže. Asi za 4 dny to
 objevili v Pětkovicích a vyšetřovali až se chlap k vraždě
 přimel a všechno provedl jak to provedl. Nejšťastnější byl
 říčník dubar když to pustil. Od něho ani nechtěl žádnou.
 Vrak byl popraven v Jihlavě.

Když už jsem na té jedné stráně, napíši ještě o jedné.
 Němci již v kterém roce se to stalo ale kolem roku 1930-32.
 Pan Oskar Gimmeler přijel ze svého na zámeček do Láunice.
 Tenkrát den přijela vládní dáma a omítala se vstupem do
 zámečku. Když každého do zámečku nepustili. Když ji nechtěly pustit,
 dáma začala křivát, a na zámeček pana ředitele byla do zámečku
 vpuštěna. Tam řádala až byla puštěna k p. barnovi. Němci ještě
 ji přijal ale potom byla umístěna v jedné cizince tam ji zadrželi.
 Když viděla že jest zadržena, začala křivát a křičet nábytek.
 Když se nechtěla nechat umlčet, uvolil p. barnu s ní nechtěl

mluvit, protali na m' četníci. Jméno jeho nám
ale jmenovat brnělskou. Ten s m' v rukou začal vyje-
duávat, ale ona ani nebyla klufá začala mu odpovídat.
Došlo tak daleko, že pro prudké konverzaci, četník
vytáhl revolver a na místě ženu zastřelil. Byl o toh
případe ale jen chvil. Soud ohr žádný nebyl. Četník
byl přeláčen a žena kde byla pohřbena nemám. Pak skrčila
jedna pauska lásko na rámeček v Kamenici.

Roku 1934 zemřel dne 3. listopadu Mgr. Vojtěch
Maxler děkan v Kamenici. Na jeho pohřeb byla
účast občanstva a celé faruosti velká. Pěť kněžstva
bylo mnohým přítomno a přítomen byl i pan biskup.
Po Karlu Těmno nastoupila na školu R. Ladického.
V roce 1935 od 1. září ustanovena na zdejší školu Jana Polusná.
Prezident P. G. Masaryk 15. prosince odešel na odpočinek.
Zvolen byl za presidenta Dr. Eduard Beneš.

Roku 1937 dne 14. září zemřel první prezident
československé republiky Benáš Georges Masaryk.
Jako učitel vystopoval československé vojáky jeho jméno
když jsme opouštěli pole válčů a stáli se do mnoha
republik. Pannaduje pomník, když jsme jeli z italské
Luby a přijeli jsme přes naše hranice, jaká povst byla
mexi vojáky, že jsme domů a že je válečnickým udělen
kruce. P. G. Masaryk měl na naší svobodě veliký podíl.

Roku 1925 vyjímám zákona ze dne 14. dubna 1920 a
zemské správy politické ze dne 22. února 1924
převážná rada Lásevice na osadu Vlasenice.

45.

V roce 1937 se ve Lhotě ještě nic dělo.

V roce 1938 dne 23. září normalizace vyučování ve Vlasnici byla přerušena, když byla vyhlášena mobilizace. Jan Rostek byl prohlášen jako náborník v záloze k výkonu vojenské služby.

Okrasní školní výbor přideřil Vlasnické děti školní prázdniny do Lhoty. Poté brzy od 22. října 1938 když se jinecovaný vrátil, neboť byla nařízena demobilizace celé branné moci.

Přehled politických událostí r. 1938-39.

Roku 1938 dne 24. května vyhlášena částečná mobilizace.

Roku 1938 + srpna byl vyhlášen od Č. S. R. anglický lord Runciman k vyjednávání o Evrope.

Roku 1938 dne 15. září jezd předseda anglické vlády Chamberlain u německého kancléře Adolfa Hitlera v Berchtesgarden.

Roku 1938 dne 21. září odešlo vládě Č. S. R. výsledky jednání pro národní inspekce.

Po porážce u Mělníku Německem vyhlášena byla dne 23. září 1938 všeobecná mobilizace branné moci Č. S. R. do 40. let.

Roku 1938 dne 5. října nastoupil prezident dr. E. Beneš.

Roku 1938 dne 6. října získal Slovensko autonomii.

Roku 1938 dne 30. listopadu ustanoven prezident dr. Emil Hácha. Narodil se v Pílových Lincech.

(Poznámka pisatele. Všechna mobilizace ukončili jsme ze Lhoty hr. Jan Brož v. 19. května, Antonín Řečka v. 1. a j. Antonín Škval v. 1. Při jsme přemístěni do Lamenice na nádraží

Lined obruby' den pro vyhlášení' mobilisace. Já už
 jsem kutschnat rukoval pro čestí. A hned už napřed.
 Jeli jsme společně až do Čer. Budejovic a tam jsme
 se pozastili. Já jsem šel do dělostřeleckýh' kasáren a tam
 jsem se klátil s kanceláři. Přítomně už byl opruška
 mužů ale ještě v civilu. Přijeli byl jsem přidělen k
 baterii. Byl tam kamorád Frant. Pelech z Kroměv.
 a Šusta z Klamovce. Po selhání ministra baterie odvedli
 nás na okraj Budejovic do jedné stodoly. Tam jsme byli
 až týden. Odtud jsme šli do města. Tam jsme
 se jedinou šli se společníkem Frant. Křivoborem který
 tam byl zaměstnan. Ten nám vypravoval co to bylo za činu
 při vyhlášení' mobilisace v ulicích. Lidé se békali
 jako ptáci a všichni vstali: Do Zbraně, do Zbraně!
 Všichni oblékli zbraně a šli na hranice bránit se.
 Nádšení bylo pro obrovskou velkou. Ale co to bylo platné
 zde potkávali netuší jiny. Také jsme jedinou u vech
 přestopili mi tři kamorádi. Zval nás zase ale měl tam
 moje škie tak už jsme tam nešli. Když jsme šli
 do města tak nám leckde řekli: miz a tady nebuďte
 rovná se to. A bylo to vjezd z celé strany likvidace
 vjezdu. Za pakemka když sem přijel na vjezd to bylo vše
 ráz a ráz a civil byl vjezd. Ale v té době? Měli jsme
 v Budejovicích, potom přejdeme pěšky do Hudejovic a tam
 knecně jdeme farvat vraz, přejímáme kně ale my jsme
 finia v civilu. Potom jsme jeli farvat děla a ty jsme
 měli uvázané za kbelíčky. A potom teprve jsme farvali.

dělostřeleckou munici a pušky a nábrje. Ale to
bylo všechno mne odloženo. A to bylo vše tak.
Potom jsme dostali vojenské pláště. Jednou jsem
zavřel takovou nevojenskou přikrývku. V tu chvíli jsem stál
na schůzi, vojenský plášť, na hlavě klobouk, pušku přes
rameno. Po chvíli jide auto a viděl jsem tak přímě
k ní. Z auta vystupuje generál a ještě jeden důstojník.
Podle vojenského předpisu jsem se hlásil a oni se ptali kde
jsem velitelství. Což ani ten generál nevěděl, když jsem tak
před ním stál tak vyumělkovaný.

Tak jsme tam byli čtyři neděle, a tímto jsme jeli do vyhledávání
naš, neb měli také kněze jít. Postavili jsme obě mše a
mili jsme se obě. Když se již přibližně uvažovalo, tak jsme
všechno zase odložili, kněze jsme odložili v úterý, tam
už na ně čekali jejich majitelé a oni jsme jeli zpět do
Budejovic odkud jsme byli původně odvozeni. Ten Pleišner to
byl člověk, ten také ani nebyl pro svou ženu zabytný.
Tak upadla oběma první československé republiky.

V roce 1939 dne 14. března vyhlášen byl
obdobný státní.

V roce 1939 dne 15. března obsadili němečtí vojáci
celé Čechy a Moravu.

V roce 1939 dne 16. března prohlásil Adolf Hitler, že země
České a Moravské jsou součástí již německé.

A dále zase budu psát ještě o škole.

V roce 1940 byla už na školách povinný předmět němčina.

Pan řídící Heinkauser onemocněl a proto od 18. února ~~20. února~~ do 20. června chodili žáci ze Lhoty do Vlasovic. Škola musel být označený německo-českým nápisem.

V roce 1941 byl školu posržen 3897 Kč 10 L.
Ve škole ve Lhotě jest 12 dětí.

Výnosem okresního úřadu byli jmenováni členy místní školní rady, Antonín Bohdal předseda Lhoty č. 5 a pan Antonín Říčka č. 1 a zástupce školy p. učitel František Heinkauser.

Následkem velkých mrazů byly rovněž přerušeny od 22. prosince 1941 do 4. března 1942.

Dne 15. března 1942 jest již třetí rok protektorát Čechy a Morava. Místkem škola jest Emanuel Horavce.

Roku 1942 dne 27. března byl opáčen atentát na generála policie Reinharda Heydricha. Vážným zraněním padl dne 4. června v pražské nemocnici.

Výnosem české zemské rady ze dne 21. března 1942 bylo vyvěšováno ve Lhotě zastavení vlnu, 1. dubna 1942 až po dalších opatření. V obědovnu 1. j. od 1. října do 31. března každého roku bude vyvěšováno ve Lhotě. Když se nebude moci ve Lhotě budou děti chodit do Vlasovic, nejbližší do Kamenice. A během školního roku 1942 byly děti ze Lhoty přiděleny celopřevně do Vlasovic.

V roce 1942-43 chodili ze Lhoty do Vlasovic 7 dětí.
Dne 27. října 1942 začal se opět učit ve škole

ve Lhotě. učil zde Karel Píčka učitel z Hlavenice.
Dne 17. listopadu 1942 uneseno bylo p. učitel Jan
Rataj. Všechny děti ze Lhoty do Hlavenice a učil je
tam p. učitel Karel Píčka který učil ve Lhotě.

Vše dne 10. prosince 1942 začal opět učil řídící učitel
Jan Rataj a děti ze Lhoty se učili opět ve Lhotě.

Roku 1943 dne 22. ledna odložili p. učitel Karel
Píčka a všechny děti ze Lhoty opět přikázali
do školy ve Hlavenici.

Roku 1943-44 chodili děti dále do Hlavenice. Jed. 6. dětí.

Roku 1944-45 chodili ze Lhoty do Hlavenice 7. dětí.

V roce 1945 zadrženo bylo vyšetřování 28. května.

učil Jan učitel Jan Šafář.

Jan řídící učitel ^{Jan Rataj} byl zatčen gestapem dne 11. ledna 1945
a odvezen do Pábova k výslechu. On byl obviněn ve věci
laněckého stromu. Z Pábova byl odvezen po výslechu do
Přerova, kde byl vězněn v malé první vězňi až do května
1945 do osvobození podle armády. Celou dobu jeho
věznění vypráví Jan učitel vězeň ve školní knize
Hlavenické. Před tím v ní bylo, že předtím v jedné vězňi
bylo vězňů. Ještě dříve byli před osvobozením
vypravěni vězňové z této vězňi a připraveni je.
To se projevilo až po osvobození, že byli připraveni.
To je ve zkratce o věznění p. učitele Jana Rataje.

Dobr činu jest pan řídící učitel Jan Rataj v
nemovnosti v Pošádkách, kde pracovaná d.v.
Tereziánské hročky, jakýsi druh lyže.

Roku 1943 odešel dne 22. ledna p. učitel Karel
Pícha ze Lhoty a dříve učil v kamíku ve Lhotě
škole vyučování. To byl poslední učitel ve Lhotě.
Ve Lhotě se učil ve škole 38 let.

Při staré škole se usadili na ni vyprázdně 30.000 Kč
na splátky na 30. let. Ještě tak málo upravení jme
spláceli deset let.

Roku 1945 dne 1. listopadu nastoupil opět školní
službu řídící učitel Jan Rataj pro vyhlášení
a úhrap věcnosti a vyučoval až do 31. ledna 1949.

Roku 1949 od 1. února přidělen na školu p. učitel Jan Čivrák.
Roku 1954 byl přidělen na školu Krasnicku p. učitel Lad. Feřtek.

Roku 1956 nastoupil p. učitel Ullman, 1958 Vladimír Laštovka
a pro něho Bl. Laštovka.

Roku 1968 dne 1. srpna ustanoven za ředitele školy
ve Krasnici p. Vojtěch Klupka a učí dále ještě v
buntu proce. Do školy ze Lhoty do Krasnice slouží
již jen dva děti. Věra Poluabová č. 5 a Pavel
Pauk č. 18. Na prázdnin nastoupí školu Jitka Poluabová č. 5.
Věra již půjde do Krasnice. A tak pro prázdninové přijetí
do Krasnice zane jen dva děti. A ti jsou ani ze Lhoty
poslední neb jiných okolních dětí ve ni není.
Jimi ani zamkne školu obědávka do Krasnice.

Napsal jsem předešlé školní vyprávění podle
zápisu školní kroniky od ex nejstarší obce. Nás
bude číst tyto zápis v vývoji školství našich
obcí ukazuje, že obec Lhota snázila se ex mnohým nejméně aby
děti Lhotských občanů mohli se vyučovat ve škole ve Lhotě.
Podarilo se jim to pro velkým a namáhavým jednáním
a pakruským úpěchů až pro postavení vlastní školy.

Někteří to pro občanů malé přemýšleli v tehdejší občanské
budovně školní postavit. Obec Lhota se tehdy na stavbu
školy vyprávěla třicet tisíc Kč. na splátky a úroky na
dobu třiceti let. Byl to tehdy velice hodně velkých.

Kuž již jeví se tomu, že obec a škola přechází směr
budování jinak než bylo tehdy. Kuž to myslí pro školu
obce. A proto budí jim na všechny jejich práce a snahu
všechna čest a chvála pšev.

Děti je v obci stále méně a nové školství ve skuteč vyžaduje
jiných metod vyučování než dříve. Všechny ostatní
školy i družičky jsou už několik roků zrušeny a větší
družičky do školy do Kamenice. Naše první škola jsou spolu
všechny obce politicky i školsky spojeny ale Lhota na to
vždy hodně ohlašovala. Roku 1971 chodí do Kamenice
již jen dvě děti do školy ze Lhoty. Jsou to Věra Dokulová 5.5
a Pavel Pauk 5.18. Od prázdnin Věra jde již do školy do
Kamenice a do školy nastupí její sestra Jilka Dokulová a
tak buďme zase obce s Kamenem. Ale to jsou již poslední dva
dětí kteří buď do školy navštěvoval. Lhota škola jest již
stukrný byt. Od kapličky jsou propaženy dveře do školy a
ve vně je vřada přezděna. V jedné části jest náhodou

Nápisům nárovním vyboem a ve druhé jest
prodejna žedutky - samovolná. Před druhou jest
telefon. Na škole již není nápis „Škola me' štěti“ ale
nápis „Veřejná telefonní stanice.“

V roce 1935 byl jeden žák Ota Dobruš z. 4. přivlečen
komunismem. Hráli si s bratrem puškou a matoráškou.
Kamarád neopatrně zmačkl ^{makrážky} ~~trnulek~~ výstražnou
a Ota úplně prvně šel celé šetr. Projel mu to plíce.
Mauoch nescházel a přišel o život.

Děkují na trntr místě jemu řediteli školy Vojtěchu
Kupkovi, že me' umožnil navštívnout se školních
knih z Lhoty a z Krasovic a získat v nich události
během školních let.

Ota za okupace vol. r. 1939 - 1945.

Po šestiletém strádání a utrpení byli jsme
uvolněni novějším armádou. Za násilí a strachu
bylo před kulturními „němci“. Promáčkávali nás
pro celou okupaci. Hned první den 15. března 1939
kdy obsazovala německá armáda Čechy a Moravu
i příroda se valoučila, byla stále velká nečinnost
vichřice. Nápadně opruža něku lidé se seděli
a debatovali co asi bude. Jaké' byly hospodářské
průběhy. Kdo mohl a měl peníze nakupoval vše
nutné, protož jak přišly Němci do Kamenice
všli se na obchody a kupovali co viděli
posílali vše do Reichu. Za 1 Marku nedli od
řezníka křes vřelů se divil se, že je to u nás

tak lacině a brlik všech. Pudešik' německé proklaň-
vati pro Něse kě mají a nás hlad a smrt se tomu
věnují. Pavy by obchodu zboží matřskému.

Když nás vypravili tak zavazovali na všechny listy.
Ze začátku války to ještě mělo ale čím více to bylo
horší. Nejhorší mělo v městech. Bylo chudě a jízdy se
nemuselo a státníci živobytí. Pomaňkal kot a jak mohl.

Pro hospodáře první špatný začátek byly taxace
„statkové kůňky“ on kterýž se zaplňoval osov
všech plodin a předpis obilovin a obilovin obilí.

Vybravovali kot buďto špatně hospodářit, že vznikne
nuceného oprávnění. Kterýž si však věděl byz pavy.

Prvé předeprané pro osov byly zaplňány, ale ve skuteč-
nosti byly jiné. Kot měl tak při výpisu obilovin
na to odpácel. Vyšší se odůvodňovaly neúrodou,

vyvážení, činností v bramborách a všem
mnohým. Okresní úřad pracel klášně v vyšších
že jsou malé ale odůvodňovali se to a tak to otr-
dal.

Stále brázi kriminálům. Nic platno.

Lidé měli jižně skrytí. Ke konce války už prováděti
kontroly knizeři ká učiti německých vyáků. A to už
se muselo kokopávat v polích, v lesích, kumpstech a j.

Pavy jeden osov Václav Volval č. 13 sebral mouku v
bramborové země ve vlečnách a on němu mu je ukradli.

Do Lhoty chodily krabice ať každý byl ve Vlasevici
 lhoty a to byl vždycky ve své funkci aby se vše uklí-
 dilo než přijde. Vždycky chodily k Rud. Beomari
 do hospody a ten jim vždycky něco prokřídil, cigarety
 kniačku, neb a to byla velká mluva. Potom to byl
 vždycky mírujeji. Německí vojáci si ale prováděli
 krutou plukovní. Vždycky museli něco vstát.
 Ochránědky a smoky byly zaplombovány. Ale lidé
 si museli zase mluvit, třeba z putyňky.

Těstoviny byly zaplombovány. Líkově se musela
 plomba a pak se zase mluvílo. Byl to nebezpečí
 ale lidé dostali praxi. Byli jsme zbrojeji ale krabice
 jsme ově!! Když nám byli nerovně předvedli
 z Okresního národní byl by to kráť. Já se pamatuji -
 (byl jsem totiž pravím ve Lhotě-) jak jsem sice na
 okresním národně v jisté zaleži tosi vše u dr. krmítarě
 Hoalík a on mě důvěrně říká, zatajujte, ochrňte
 co můžete, my také chceme jíst. A říká mi
 otevřeně, na mne když mohli tak mě zveřejní.
 Ale na okres byli zradci. Nechtěl to ani uvést
 pro naši pozurku a krmítar dr. Hoalík byl zradcem,
 odvezen do Tábora a tam byl brzy zastřelen.

Byl to skutečně velký zech.

Chodili často mléčné krabice.

Když přišla hospodářská krabice, stál starosta všechny
 všechny do Vlasevici k Rud. Beomari do hospody a tam

měl rovnou křivky k penědělciim ekvitu
 a důkladnou. Strašně se zavímám, rozštělením
 každý každý neodvážel se jít na něm zadržet.
 Každý mohl mít stokrát květku nebo. Několik
 to dopadalo, někdy to prošlo. Ale strach o to
 byl vždycky. Kontingenty obvykle byly plány
 měsíčně podle předpisu. Věřím také. Ale lidé kteří
 se nebrali, zabývali se činností, zabývali se matematickou
 seletou a podobně. Ale bylo to zrychlením vlnění
 kde byly služby. Jednou se mi stalo že jsem
 měl příležitost zabit prase na černo. Dříve -
 jsem sem poslal krávy a služku společně na
 pole a se zvěřou jsem sám asi metrův prase
 zabil. Teď přišly a pole vše bylo uklizeno. Ale koci
 byl číman, říkal mi určitě, ale, kam bylo takové
 a takové prase a není tam, kde je. Musel jsem mu
 vše říct, podplatit a měl se vstě, marně každý ale
 a to byl správný. Jednou vyjde z kuchyně a on me
 prachu slunce služce křavou a řed. Jak jsem vyjel tak
 říkám, co to děláš vždyť ji zabiješ. On se mluvil a ona
 vykřikuje: Víď, víď, poslal se na střejou pramí gestofu.
 On ji začal křivou bíl tak sem ji musel ochraňovat.
 Měli mezi sebou nějakou rozumnou a přehradu se předli.
 Ale nic na mě nepřišlo, asi někde někde pramí křivou.
 Všechno hospodářské problémy zabývaly neměli.

rovnou pramí
 a chvilu
 ho křivou

ve "zpracování" mola m gestofu, pramí křivou a pramí

„Inkubentův doil“ krespisovale zemědělská
krmise. Někdo se zlobil, že tohle ostal mne ale
někdo se zase smál. Říkali se, vezmi na puce
chleba když tam není! „Hochlarre“ výsmy se
mnovaly malé. Hlavně každý musel dbát aby
si ověre schval pro sebe.

Zastarovalé porádek finančník P. Ambrosy.
Ten vždycky přišel a listy občanům vydával.
Na ty tohle ale byl malý.

Na každém rovin byla sedmka: „Pobuchání
církve prohláse bresta se i smrti.“ Pobuchala
se církev ale musel být každý opatrný aby to
někdo nemdal. V roce 1944 na jare přišli do
Lhoty národní bratři, Němci. Ubytování byli
ve škole byl jich asi dvacet vesměs ženy a děti.
Museli se pro ně o prozoru me náboru. Přivedl
je Jaroslav Kubicek. V posledním dny okupace
přišel z Vlasevici Rudolf Bednár a němci museli
ze školy a ze vsi ven. Při ke Kamenici a už se nev-
rátili. V neděli 6. května již se začali odzbrojovat
němci vojáci s okru. Někde to šlo hladce, někde
s odporu. Nejhorší to bylo v Lunicu kde byla zbyla
pětičlka mori partyzány a němci kteří uskupovali
z Kamenice. Bylo několik uskupení partyzáni.

1. května 1945 k večeru šlo se bitka u Rodinova.
Od Lipovici jele skupina esesmanů přes Rodin
ke Kamenici. Když přejeli ve začali ma ně z

Kamenice stílel a oni odprovádali kulturně. Někteří se sháněli on vsi. Hlavně lidé z Rodimova přiběhli novějším ob Lhoty. Lidé v Rodimově se schovávali ve sklepi. Němci asi na své budovy se stáhli zpět ob Žijovice a tam byli odzbrojeni. Rodimovští byli ve Lhotě ob pána, neb nevěděli co s ním dělat. Lhotští též někteří již utekli ob lesa. Na ústí byli jsme připraveni všichni neb jsme očekali, že němci z Rodimova se můžou převrátit i ob Lhoty. A co jsme ji jsme všichni ob převratě. Zbraně ještě nebyly. Když kdo vstávali jsme z Kamenice čekali pusky a nůž a již se vyzely hličky každému, nůž, který pro domovních. Němci ob v mci trau přibíhali. Ve dne jsme chodili po lesích a hledali němce v křovinách. Obstoupili jsme křovinu v kope, na kterýž ob jeden spustem a ostatní texti ob křovinu. Ladislav Marek v křovinu křičel, dávky jsou. Měl revolver, kde ob ukřižil nevinu, napřáhl na němce ale nestřelil. Němci se propekli ob křovinu a oblii uličkou pye. Na polu kole jsem stál já, vzhled že se ke mě jeden plavil. Zůstal před křovinu omci a skrz věve na mě křikal. Já jsem již a němu viděl a vstoup na nůž německý aby text ven ale on se ani nehnul. Měl jsem obavu aby neměl zbraně a nestřelil pro mě. Křikl jsem na něho aby hned text nebo že ob zastřelím. A on lež, puce natom a říká německý, nestřelí máš při děti, jsem žemouč!

Byli tam čtyři. Byť už byli na druhé straně
vuku. Tak jsme se ovloali a německé jsme prohlédli.
Jeden měl u sebe matky nepřítelů ale protivník neměl.
Ten asi v kništi zadrabab. Vědali jsme je ar vi a tam
už byli vlneni a ty je vzali sebou a odvedli do
Kamenice. Takových případů jsme tu měli několik
už po 9. květnu jedinou stýme na nároci a od
Metlaunova v lese je stýk pacht vru a jedinele
rány z pušek. A za chvíli už vyřizovali ar vi vojáci
a zdáme, že to německé nejsou, že jsou to vojáci pušky.
Jeli přes ves ke Kamenici, zadržovali jsme je vesele
a oni nás také. Jeden důstojník šel k Ratajovům č. 3
dal si knuč a oblé a potom přišel mezi náma náves.
Obnovovali jsme se prunty a marnovali jsme mu
že v noci ještě tady přecházejí německé. Oni předtím
se sebrat, šel a vybral knuč od Ratajů, nasadil a
zaušel za svůj kamarád.

Doplněna se vzrů za okupace na zvláštní problém.

Jezdili jsme ke Karlu Velikému do Kamenice. Vládní
mlýn byl zrušen. Doplněna musely jeet všechny prony
přemad a měli přivrace který měl mlecí problém
u sebe. Ještě mlýnař byl u nás oběty kde mohl a jak
mu to šlo sešel každému na výkaz dva krát.
Ale opatrný šaký musel být, měl knubru každou chvíli.
Ale oni chtěli šaký jít. Vlně mlýnař co se oběto lidi
kterým Veliký za války vypravil. Olovil to kde kam.
Po revoluci začal zase v si normální život.

Slavík ještě napravit ke jmu + letě 1945 obcházel
bratru vyhledy pausky rybář. Uviděl jmu na pisku
ležel přimnět a v něm jmu pramal pucem gramat
vejčitého tvaru. Označil jmu to četrákuem, ti přišli
gramat odgrali se kvestkrami. Ještě ke při krapain
to nemasly vletí a nebo dospěti, statr by se skem přestěti.
Oni ke tam bndili pusti' vjáci raly kabití pylyz ale on
nevybucke.

Němci ex se tyče vjáků to byli včazyky lidé
kрупní a nešťitili se ničeho. Jen jejich bříška byly
nedotane. Již se obvy novích obou koxili smim
taky lidi ocistec. Pěchoy už našim krajem šáli kony
už byl naxvieu mlt ale prvděci velké nepřetdy (v r. 1866.)
Vypravoval mny otec, že přišli do vsi a oltěti jen
marr, vejce a ovuice. Když to monstali bok se
mstily. Naši měli kaxolejny sklep a ten kaxakem
chovstiu. Všichni si museli psctovavet včechu net
oni ukroali na co přišlo. To bylo v r. 1866.

Kapiti co se statr v Prasinov, také ale istuist praim.
Druku 1866 jedum nedeti přišel do Prasinova odadit
Prasni (jak se jmu tehdy říkalo) v domě. 3 bydlel pmluk
Dřibyl a měl u sebe mladšího bratra. Prasni se bariti
munt jmu idat ex oltěti a na brusle jmu musel brát
tekojstí f. učitel Smejkal. Němci oltěti ještě na mojitěti
mašlo a mladší Dřibyl odprvčel aby jmu dali
mašle se kach---. Když to řekl, němci mezi sebou

závědi debatovat, or mu nadešly. Jeden z těch
němců ani rozumět český a kamarádům přelstil co
Přízla řekl. Pak učitel Štejskal rovnou německy
a ihned varoval Přízla aby utekl. Ten hned utekl.
Oni potom přeházeli celý dům ale nenastli br.

Improvizovali se na křesťanský výpád celý Rodinný od českých
je odvrátil Štejskal mu prostou by od toho upustil.
Přízla byl schrán v hantou pro Brádlem.

Práci odložili br. Zdáru a vzali sebou 2 pařezy vlnu
z domu Přízla, pro které si měl delikvent přijít
že by s nimi probrat. Přízla mladší se nevrátil,
šel tedy do Zdáru pro mě majitel, kterému je Práze
vydán ale ne cestu mu dala 2 pařezů na lavi.

Takže byli Němci za stará, takový a ještě brní byli
za druhé světové války a takový je ještě v
Růsi, mnozí. Ale jsou mezi němci i lidé dobří,
někteří přátel a věci obecné v této krmice ale
nuti mne to k tomu. Já za první války met
jim kamaráda němce, ten byl starší než já a
spolu se mnou z prvního a nebo službu obdržel
jsem všude společně. On byl v první světové než
já tak již se vyznal kolo broni nebo zpeť a kde
se nechtělo přejít. Mohl byt a ten přátel mne
přítel válečný a pro přikáží, nemí němce
jako němce. Ale hodně je jich zvrátit.

Takže tak ve zkratce o němcích. Věřit jim ale
nemůžeme. V důležitosti již kase se přikládá
věci vyvíjejí všelijak.

Skupení lesů.

Velkou náležitostí bylo k^{pro Lhotku}upě lesů od velkostatku Kamenice, ležící v katastru obce Lhotka. Jediné jest jisté, že tento majetek byl někdy majetkem obce, neb jest to katastr podle mapy Lhotskéj. Majitelé panství Kamenického za obecního nabývali i pozemky které a kde chtěli. Po první světové válce byl vládní čs. republiky znárodněn, státní pozemkový úřad!

Tento úřad byl zrušen národním obrájecí komplexem lesů obcím ve jejich katastrech. Naš obvod lesů měl společnou enklávu Lhotka, Metámov a Částrova na ní společný obhližecí lesní personál. Tyto obce byly vyhlášeny aby žádaly o přiděl lesů ve svých katastrech. Lhotka byla s Kamenicí jedna obec a Kamenice nechtěla za Lhotku kúpi lesů doprovodit. Lhotka tedy jednala na vlastní odpovědnost. Kamenice jen formálně Lhotku doprovázela žádosti, pučila za všechny jen Lhotka. a nyní o jednání samostatně.

Roku 1929 dne 29. ledna mněstr obcím zastupitelstvo obce Lhotky, žádá státní pozemkový úřad v Praze o přiděl lesů od velkostatku Kamenice barona Gaimüllera, které leží v katastru Lhotském a sic parcelu 245 a 248 ve výměře asi 52 la 62 a. Získáním těchto lesů byl by pro obec Lhotku velký přínos obecního majetku a pro zaplacení pro obec vždy z těchto lesů velký příjem. Vnoskem požádá vládní činitele aby intervenovali v náš prospěch.

Závazně se obec zavazuje, že bude v lesích řádně podle pokynů a prodežáků hospodářů.

Podepsání: Karel F. Poluša č. 14, Ant. Peček č. 6, Matěj Řezka č. 1, F. Poluša č. 4 a Karel Půma učitel.

Roku 1929 dne 10. března oznámil velkostatek Kamenice, aby přišli zástupci obce Lhoty vyjednávali o kupi lesů.

Dne 14. března 1929 svolána jest schůze všech občanů ze Lhoty. Na přání jest jednání a prodejení kupní smlouvy lesů mezi velkostatkem a obcí Lhotou.

Předložena jest k nakládání smlouva která byla sepsána mezi velkostatkem a obcí Lhotou za těchto podmínek: zaplatiti za vše pět tisíc Kč, zaplatit veškeré poplatky o převzetí správy, mimo zemskou daň z přírůstků, kterou by převzal velkostatek. Kupující t. j. obec Lhoty, Metáurov a Částkov převzmu každěho každému i příslušným prozenky hospodářství.

Základní podmínky by mohly být splaceny Lhotou na dluh na lesy 10.000 Kč přechů a 6% úrok z jistiny.

Přítomní občané všichni smlouvu smlouvu schválili a pověřili aby tuto smlouvu za obce podepsali:

F. Poluša č. 14, Ant. Peček č. 6 a Ant. Svoboda č. 1.

Po odeslání smlouvy Státním proz. úřadu ku schválení, cožou se další jednání v této věci. Za publikaci všech přítomných občanů

jest tento protokol přepraven: Ant. Pecheta č. 6,
Václav Rotajč. 3, Václav Rotajč. 12, Fr. Písta č. 15,
Matěj Řečka č. 1, Karel Tušma učitel, Jan Štefl č. 8,
Jan Kubiček č. 7, Ant. Dolual č. 5, Jan Válek č. 9, Ant.
Brož č. 17, Václ. Dolual č. 13, Fr. Dolual č. 4, A. Malý č. 2.
Právník všech občanů napsal jim na věčnou
paměťku kteří tuto smluvu přepravili.

Smluvu uzavřenou mezi Lhotou
a velkostatkem Hanevice Státní prozkoumá
upřesní v Praze

neobdržel

a vyzval obec Lhotu aby zaplatila 400 Kč
or kábrku na provedení místních potřeb pro
ocenění lesních nemovitostí svým zvalcem.

Dne 1934 dne 11. dubna prozkoumá Státní
prozkoumá upřesní v Praze or kanceláře odboru III.
zastupce o kupi lesů.

Přítomni jsou: Za St. p. úř. ing. Vilém Litovský,
ministr. rada, ing. Václav Zatecký včel. odb. rada,
ing. Vilém Rouan včel. rada.

Ze majitele velkostatků: p. Václav Králíček ředitel
velkostatků, JUDr. Norbert Schlebeck vmezený správce
velkostatků.

Za obec Lhotu: Frant. Dolual č. 14. a Jan Štefl č. 8.

Především jednání jest stanoveno ceny lesa volpr-
dávaneho z vlně puky od velkostatků Hanevice o
výměře 50 ha 89 a 22 m v kat. území Lhoty.
Dobrota mezi zastupci velkostatků a kupujícími

byla stanovena cena průměrná
za 1 ha dvadísicetěšet Kč.

Kupující zaplatí veškeré poplatky.

Důstojnému zastoupení veškerosti v lese veškeré
práce. Zástupci obce vybražují si schválení
objednané ceny obecním zastupitelstvem do 30 dnů.

Průběh a projevání:

Za st. p. před
ing. Průcha

Za zastupitele vešker.
Klaříček
J. Kellebeck

Za kupující:
Jan Hefl
Fr. Hlubal.

(Důstojnému a jednatelům státního
průběhové st. předem ušetřeno byt obci Lhotě
u něž přibývá peněz prodejem jiné nájednané
smlouvy. pro. pisatele.)

U st. p. předem nájednaní k tomu smlouvy
začalo schvalování obce.

Roku 1935 dne 15. února schválila obec rada.
dne 25. února obecní zastupitelstvo.
dne 20. dubna finanční komise.

Roku 1935 dne 17. června mněl se ve své
schůzi okresní výbor v Kamenici schváliti
koupiti lesa od státní Lhotě za 1 ha 2500 Kč,
s podmínkou, že obci bude přibýti potřebná
zápůjčka.

Bylo jednáno na místním úřadě, že bude
prodána zápis o půjčce prodejem přátekem zápisem
podm. Žirovnicku, potom jednáno s agrární bankou
potom se Zemskou bankou.

Po schválení jednatelů byla uzavřena smlouva
a schválena zápůjčka i okresním výborem

aby zápujčka byla uzavřena v Okresní
hospodářské záložně v Kamence. Podána jest
k ní žádost o zápujčku 130.000 Kč.

Roku 1936 dne 27. března povolila a vyplatila
Hospodářská záložna v Kamence obci Lhotě
jedemstřicetšest Kč na zakoupení lesu na
5% úrok a odvádění splátky tak aby zápujčka
byla splacena ve 25 letech.

Ženské finanční ředitelství ze dne
14. prosince 1936 tuto zápujčku obci Lhotě zamítlo
že jest to postup nezákonný a pro obec zatěžující.
Přes to vše se uskutečnilo.

Roku 1941 dne 13. března okresní soud
v Kamence vložil právo vlastnické na lesy
koupené od velkostatků Kamence pro
přeměnování kůl.

První smlouva:

ve skratce vyjádři uzavřenou obchodní smlouvu
o koupi lesů:

Dne 7. března 1936 byla uzavřena a
podpisána první smlouva mezi velkostatkem
Kamence a obcí Lhotě o prodeji lesa obci
Lhotě od velkostatků barona Geymüllera a 2
parcely č. kat. 245 a 248 les ve výměře 50 ha 89 a 22 m²
za cenu 2500 Kč za 1 ha.

Pan Richard Geymüller prodává tyto
prozkoušky obci Lhota podle generální dohody
sjednané se Státním prozkouškovým úřadem
v Praze dne 11. února 1928 č. 15.623/29-IV
a podle výměru státních prozkouškových úřadů
v Praze ze dne 6. června 1933 č. 77.138/33-IV
kterým obec Lhota byla označena prodávatelem
jako kupce na nemovitosti.

Tyto lesy jsou kupeny za hlavní smluvní
cenou v sumě 127.250 Kč 50 hal. stroj
jednostřicet sedm tisíc pět set Kč. Kor. českos.
10 Kč a kupující strana tyto nemovitosti kupuje
a tuto smluvu již koupila a převzala.

Od 1. ledna 1935 přebírá strana kupující podle
předpisu ministerstva zemědělství obstarávání
lesů p. Jana Lhota podle jeho služební
smlouvy. Tento jež společný pro Lhota, Melanov
a Čestkov. Každá obec musí nakládat se
kupující podle výměr kupených lesů.

Ujednáním tímto cenou zaplatí kupující
Lhota ob. jednorázově za přepravu těchto
smlouvy. Vlastníci kupených lesů přejde
na Lhota v nem. právoplatného převodu,
smlouvy ministerstva zemědělství na kterém
závisí schválení platnost všech ustanovení
těch smlouvy.

Od 1. ledna 1935 Lhota platí 5% úrok z
kupní ceny až do jejího zaplacení vždy z té
částky která mu oplatena bývá.

Intenzí strany navrhl, aby se podle let
omluvy a kniháček rečiny: z vršky č. 668 čestných
vlast zemských vdepraly prodané přemky č. kat.
245 les a 248 les u Lhoty, napřaly se ov nové
knihovní vršky pro knihy pro kat. území Lhoty
okres Kamennice nad Lipou a o ni na tyto přemky
vršky se přivít vlastnické obci Lhotě.

V Kamennici nad Lipou dne 7. března 1936.

Jan Štefl č. 8.
předseda

Antonín Matyáš č. 2.

Antonín Škval č. 5.
členové občanské
konzultativní

František Škval č. 14.
starosta.

Richard Gezmüller.

Na jeho jméno kletí předpřali kupní smlouvu lesu
na okresním notářství v Kamennici za přítomnosti
notáře Ldd. Bráčka. Barmu předpřal smlouvu
v rámci za přítomnosti p. notáře dne 20. dubna 1936.

Okresní úřad Kamennice projednal a schválil
kupní lesu Lhotu ve své sídli dne 17. června 1935.
Prohlašová se, že ku kupní lesu k podpisu let smlouvy
jmu oprávnění za obec: František Škval, Jan Štefl,
Antonín Matyáš a Antonín Škval.

v Kamennici dne 29. dubna 1936.

Okresní ležník:
Kurtke.

(Poznámka: Originál let smlouvy a originál vložky
s přílohou předávaní místnímu nář. úřadu k nůčce.)

ministrstvo zemědělství potvrdilo, že vyšší
uváděný prodej byl proveden na základě jeho příkazu,
ve zkráceném řízení přídělovém.

v Praze, dne 23. dubna 1938.

za ministra zemědělství:

Pro podpis učitelny.

Podle téhož listiny vykonáno soudní
usnesení dne 13. března 1941 ve věci č. 63
prezentační knihy Lhota.

Okresní soud v Kamenici z. l. 15. března 1941.

prezident:

pro podpis učitelny.

a tímto knižním ve shodě s tímto obsahem.

Zapůjčka na lesy.

Jak již již naprosto na str. 65. vyprávěné zapůjčky
bylo provedeno na zaplacení lesů a ihned zaplacený
těžný. Společky i úpravy platby se prováděly
podle dlouhých úpisů. První několik prků bylo těžko
prováděno, protože nebyly byly podle lesního příkazu.
První dva prky pracovali se na těžbač zdarma,
aby se ulehčilo dluhu. Odprad byl odvarů.
Potom se začaly těžby zvyšovat, dluh se uhlácel
a již obec byla na vrcholu, že se bývá dluhu zbavit.
Potom přišla věcka, nařizování minimálních těžby
a dluh byl bázý zaplacen. Těžby byly nastaly Lhota
veliké příjmy a obec by se zvelebila.

Ale nyní se vyprávějí ze všech příjmy začala
pro Lhotačské příjmy se šliha Kamenice.

Tokud byl jsem starostou já a. Volal nemohl nic
zvrátit ale ještě publikum byl jsem funkce zbaven

a obci Lhotu byl Vlasnici vdradán majetek již
veliký. Lesy byly zaplacený a při vdradování byly
v lese těžby která dělala přes 100.000 Kč které ještě
nebyly zaplacený. By již vstata Vlasnice. Kam se
chtěl jsem se nechtěl. Zadal jsem prodeji okresní
úřad v jistě obecích učitel k učení nechtěl.

Štír a lesy jsme prodávali firmě Picet & spol. v Hlavenci.
f. Picet všechny přišel učitel si prohlédl a musím napravit
že bez přehánění vždy dal tu nejlepší cenu kterou mohl.
Štír jsme obecně první potahy mu na pila odvážely.
Práce byla na obou stranách.

Štír staral se o práci v lesích, dohlázel na těžbu
a musel se vypracovat. Zahrnu byla škola kde se
pro potřebu pěstovaly stromky.

Hlavenci dohlázel na lesy měl lesní hospodář.

První hospodářem byl f. Štír a lesník úřadem v Hlavenci,
pro něho byl f. lesní Simmel z Dvůrů a poslední byl
f. lesní Halbur na Jolance. Každý hospodář byl povinen
vypracovat lesní plany podle měřiče hospodáře.

Hlavenci dohlázel na lesy měl lesní ing. Sedurka
z Jindř. Hradce. Ten přišel a musel jsem s ním o lesy
a on si všechno prohlédl. Dával si všechny lesní hospodáře,
dával a přitom jim dával instrukce. V lesích byl práce
sukce dříve věže nebo brumáky, s mustr a lesy ven.

To nebylo ještě vše.

Při prodeji kupní smlouvy u f. notáře seděl jsem

prohm v hospodě u p. Lorence a při vešce jsme
prohodili: Tak co, lesy jsme koupili a bude to na
věčnou čas pro Lhotu? A nebo zase o mě obec přijde a
ještě někdy musíme obstarat na lovici 25 na prasek
jako vstávají naši pradědové?

A odpověď: Když obec se z nejmenších vstala
a lesy explotación o lesy zase obec přijde ale oběť se
je bez té lovce. Teď už se Vlasevici nebudí prodešit
převod.

Přišel ale zakum a všechny lesy byly
odstatněny mimo lesy mukomnické.

Lesy které koupila Lhotka byly odstatněny statem
dne 16. dubna 1953 na místním národním
výboru ve Vlasevici za přítomnosti:

za M. N. V. --- Josef Jirků, předseda M. N. V.
Karel Váňa, zemědělský referent
za S. L. H. --- ing. Zdeněk Touček, referent pro země
Štef. Jan, vedoucí příslušného střediska.

Celkem přidán byl 1 ha 41a 99m² lesů.

Žitkem vstoupem ve Zlito.

První schůze občanů o přistoupení vstoupem
byla dne 4. března 1940. Všechni majitelé usedlostí
byly přítomni a se vstoupem shodli. Zpráva byla čtena
kněze, která jest oplatněna ve všech jednáních za
obec jednati. Zpráva: Antonín Dolný č. 5, Jan Kubiček č. 7,
František Malý č. 2, Jan Štefl č. 8, František Dolný č. 14,
Tomáš Matoušek č. 6, Jan Kálek č. 9. Prameny jsou různé
dvoje a to nad Brožovi a na boku na buce č. 5.
Na starbu budou skládány peníze ze všech přemků
a to z 1 ha 30 až 50 Kč. Když to bude málo tak se peníze
žijí. Budou peníze zápisem Žitkem úřadu aby
všechny peníze byly v programu. K tomu všemu
bude mít skromat prameny který bude pro obec
vstoupem. Žitko všemu pro všechny věci a
začít se jednat až zase předejde.

Ku starbě vstoupem všichni až v roce 1946 a to z
pramene na Lukáškově při nad Brožovi. Pramen byl
skromat ovládnutý a sledován pro obec vstoupem a
všechny peníze nezadržovat.

Starba byla zadána p. Procházce z Kamence
který provedl plánek celé starby.

A začal se kopat výkop pro přistoupení vstoupem. Každý
majitel jest povinen vykopat více méně výkopu a když
by to nestačilo, zaplatí od výkopu tomu kdo to vykope.
Výkop musí být hluboký 120 cm. Za každý jeden týden
výkop byl hluboký. Pan Procházka zatím opatřil přístroj

material a to musy manesman jutrane
kvalite které se ikned naryily a dočink
f. Larva s prumemkem ikned je pokladici.

Spuký rok postaven byl rezervar. Křejiný
votova byl každému majeteli zaveden až
k okapu baráku. Jaltí se musel každý zadržet
pro baráku souu na svůj náklad. Po postavení
rezervaru byla voda čistěna a kom byl opna
drtov voda mu ikned tekla. Opět jedur velike
ulečkem pro obyvatel.

a co to státr celkem? Celá stavba stála
dvěstědraceti tisíc Kč. Za to ouma velika na
sok molnu obec. Každé popisné čístr obřič
2.000 Kč podiku a zbytek se vybrat male hektarové
vyměry. Voda leče již 25 let ale již byly menší
prumky na připrkač od klavůr vedení.

Telefonní obkance v obci.

V roce 1947 každá obec za křikem telefon
v obce přístroj správu v Pátrě.

Základní přístroj správa vylovetor a v roce
1948 telefon v obce byl zaveden. Obec byla
povinna vykapat jámy pro skupy, pozvíst skupy
a zase skupy pro postavení utěsnit.

Telefonní ústředna křikna jest v bývalé škole.
Opět jedna věc pro obyvatelstvo velmi účelná.
V dnešní době bez telefon by se obec těžko
obešla. Jest potřebný křikar za den, zvešit
pro zemědělské družstvo.

Zemědělská strojní stanice.

V roce 1948 dne 8. února založen byl ve Lhotě zemědělské strojní družstvo a ihned zvolen představenstvo družstva.

Jmu zvoleni: Fr. Dolual č. 14 předseda, Fr. Svaly č. 2 místopředseda, Josef Šlefl č. 8 pokladník, Václav Rataj č. 12 kontrola, Václav Rataj č. 3 hospodář, Ant. Dolual č. 5 jednatel.

9. února oznámením beru správu v Lhotě založení zemědělského strojního družstva ve Lhotě. Za členy přistoupili všichni zemědělci z obce.

Jako zápisné byl vybrán 70 Kč a na pročištění jest obdrženo 730 Kč. Nakupovány jsou zemědělské stroje žací, sečí, mlatičky, lisy na slámu, valky a prodávány záclony a kroupy traktorů. Stroje pro vyjádňování vlasů přicházely a byly zapláceny a v práci užívány. Ale toto družstvo nemohlo udržet.

V roce 1950 dne 22. února byl zrušen a za přitůmnosti národních strojů vykupeny pro státní traktorovou stanici v Kamenici u L.

Přítomni byli na M. N. V. ve Lhotě: za V. M. E. Z. Frant. Marek, za O. N. V. v Kamenici u L. Pavel Kejr, za M. N. V. Josef Šlefl, za J. F. E. Z. Václav Rataj, za majitele inventarů Ant. Dolual. Ujednání ocenění a vykupení strojů a nářadí. Vše oddaním v ceně dracelné jednatřicet Kč a vykupeno pro V. M. E. Z. a zapláceno na účet majitele strojní traktorové stanice č. 180 v Kamenici u L.

Vedemím obecní kroniky
jsem byl pověřen již Antonín Škval,
narodný 18. června 1899, vichřice,
dříve samostatný zemědělec a potom
v roce 1956 též zakládající člen Jednotného
zemědělského sdružení ve Lhotě, bytem
ve Lhotě č. 1. n. Kamenice v Lipnu.

Pověření mě bylo nadšením, nesením
radou místního národního výboru Lhoty
n. Kamenice v Lipnu. Kroniku jsem
začal psát od roku 1980 a mám
snahu pokračovat v psaní i nadále.

Pro psaní kroniky používám různé
příkladů jako na příklad Okresních,
procentových knih, školních kronik, zpráv
a medií starých občanů a ze
svých pamětí.

Ve Lhotě, dne 20. prosince 1981.

Antonín Škval.